

SZABÓ-KISS BEÁTA

Öt kenyér és két hal

GYERMEKEIM EGYIK DÉLUTÁN ALKOTÓHÁZAT RENDEZTEK BE A KONYHÁBAN: RAJZOLTAK, VÁGTAK, ÉS MINT MINDIG, MOST IS MINDENÜTT PAPÍRFECNIK ÉKTELENKEDTEK. MIKOR VÉGEZTEK, KÉRTEM ÖKET, HOGY PAKOLJANAK EL. MEG SEM MOZDULTAK, MIRE KÖZÖLTEM VELÜK, HOGY SEGÍTEK, DE CSAK ABBAN AZ ESETBEN, HA LÁTOM, HOGY TELJES ERŐBEDOBÁSSAL TAKARÍTANAK.

Ekkor egy ismert bibliai kép villant fel az elmémbe, méghozzá a csodálatos kenyérszaporítás. Hogyan kötöttem össze ezt a jelenetet a gyerekeim esetével? Nagyon egyszerűen, hiszen kicsiben nálunk is hasonló minta szerint történt a nevelés.

„A nap azonban már lemenőben volt, ezért a tizenkettő odament hozzá, és azt mondták neki: »Bocsásd el a tömeget, hogy a környékbeli falvakba és tanyákra menjenek, szállást vegyenek és enniválót keressenek, mert itt pusztaságban vagyunk.«” (Lk 9,12)

A tanítványok a tömeg ellátásának terhét elintézték egy legyintéssel, nem gondolkoztak azon, hogy esetleg vacsorát is adhatnának. Jézus, akinek nem került volna sok munkájába, hogy a semmiből enniválót teremtsen, nem segített, amíg az apostolok passzívok maradtak. Először gondolkodásra készítette őket, hogy találják ki, mit lehet tenni. Majd megkérte őket, hogy ültesék le az embereket ötvenes csoportokban, tehát ténylegesen dolgozniuk is kellett.

A gyerekek esetében akaratlanul is Krisztus elvét követtem. Nélkülük két perc alatt összesöpörtem volna, a segítségükkel azonban tíz percig is tartott a pakolás. Ellenben az első esetben nem tanulták volna meg a rendet, és később is mindent másoktól vártak volna el. Megértettem, hogy Jézusnak talán egyszerűbb lett volna a semmiből élelmet teremteni, talán kevésbé lett volna körülményes, mint így, de a tanítványok nem lettek volna részesei a csodának. Nem közvetíthették volna azt az erőt, amelyet a Megváltó adott.

Mindennapi életünkben számtalanszor szembesülünk reménytelennek tűnő helyzetekkel. Amikor úgy érezzük, hogy felesleges bármit

elkezdeni, munkánk hiábavaló, minden hiába. Milyen sokszor halljuk, hogy „ennyiből nem lehet megélni”, „gyenge vagyok ehhez”, „beteg vagyok ahhoz”, „nem vagyok elég okos a feladathoz”. Sopánkodás és önsajnálát, ami nem visz előbbre, sőt hosszú távon teljes depresszióba taszít. Jézus gyönyörűen szemléltette nekünk, hogyan lehet egy lehetetlennek tűnő, hatalmas feladatot megoldani. Ne essünk kétségbe, kezdjünk bele, ő pedig majd hozzáteszi, ami még hiányzik.

Mindig elszégyellem magam, mikor egyik ismerősömmel találkozom, aki születése óta sántít. Minden lépése nehézségekbe

ütközik, a lehajlás, lépcsőzés pedig iszonyú erőfeszítésbe kerül. Mégis teljes életet él, dolgozik, autót vezet, sportol, és mindezt kitartóan, panaszkodás nélkül. Más ember talán fel sem kelne, vagy teljesen elhagyná magát, mondván, hogy úgysem tud olyan gyorsan futni, mint a többiek. Ő azonban a maga lassú, kitartó lépteivel bizony sok-sok egészséges embert megelőz. Mindennap újra felkel, elindul a munkahelyére, pedig olyan megerőltető lehet, mint az egészséges embernek a hegymászás.

Egy másik ismerősöm árvaként nőtt fel. Mikor a nagybetűs életbe lépett, nem volt senkije, akire számíthatott volna, sem szülei, sem testvérei, sem rokonai. A főiskolához nem volt elegendő előképzettsége, sem pénze, és senkire sem számíthatott. Rengeg megpróbáltatáson ment keresztül. Bolti eladóként dolgozott, hogy a főiskolára összegyűjtse a pénzt. De soha nem bántódott, nem adta fel a reményt. Kitartóan tanult, gyakorolt, és végül megszületett a csoda. Lakást vett, később házat, elvégezte a főiskolát, és most abban a szakmában dolgozik, amelyre mindig is vágyott.

Ha néha reménytelennek érzem az életemet, mindig e két ismerősömről gondolkodom. Ők nem adták fel, mindennap újra reménykednek, töretlen lelkesedéssel. Jézus pedig megsegíti őket. Csak így adhatja kezükbe a csodát, hogy továbbadják az éhezőknek.

„Megparancsolta, hogy a tömeg te-lepedjék le a fűre, aztán fogta az öt kenyéret és a két halat, feltekintett az égre, áldást mondott, megtörte a kenyereket, és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a tömegnek” (Mt 14,19).